

[Chr. Nielsen.]

valgsværelser finder sammen og laver et lovkompleks, der betyder en brandskatning af den danske befolkning. Folkestyret er for mig langt mere, end det man her vil lægge i det. Folkestyret er først og fremmest dette, at befolkningen igennem en ærlig, oprigtig og alsidig orientering bliver gjort bekendt med de problemer, der foreligger i Danmark, de problemer, som optager rigsdagen. Her oplever vi imidlertid det stik modsatte. Igennem fortællinger og fordrejelser holder man den danske befolkning i uvidenhed om de virkelige forhold. Ingen skal bilde mig ind, at det kan blive nogen styrkelse for et folkestyre, at befolkningen holdes i uvidenhed, tværtimod. Hvis der er nogen, der mener, at dette er en sejr for folkestyret, fristes jeg til at sige: bliv ved at sejre på den måde, så sejrer man dette såkaldte folkestyre til døde.

Når man taler om nødvendigheden af at gennemføre disse skattelove, holder man befolkningen hen i uvidenhed, idet man undlader at redegøre for baggrunden for og årsagen til vanskelighedernes opståen. For det er ikke rigtigt, at disse nye skatter er nødvendige, og det er lige så urigtigt, når man vil bilde den danske befolkning ind, at vanskelighederne kommer til os udefra, som noget vi overhovedet ikke har indflydelse på. Det er lige modsat. Alle de ulykker og vanskeligheder, der i dag skyller henover det danske samfund, er en følge af det politiske arbejde, flertalspartierne på rigsdagen har gennemført i en årrække. Det er simpelthen det, som finansministeren engang har karakteriseret som resultatet af en vasalstats tænkemåde, der i dag behersker og i lang tid har behersket flertallet på den danske rigsdag. Lige forinden folketinget sluttede sin behandling, fastslog finansministeren overfor mit partis ordfører, at de fremstillinger, han havde gjort i det stillede forslag til dagsorden, var urigtige. Nu var man hurtig til at få afsluttet debatten derovre, og jeg ønsker derfor direkte at stille finansministeren nogle spørgsmål. For det første: Hvad er årsagen til de økonomiske vanskeligheder i Danmark i dag? Er vanskelighederne ikke resultatet af den handelspolitik, der har været ført? Er de ikke resultatet af vor tilslutning til Marshall- og Atlantblokkpolitikken? Det synes jeg i hvert fald, at vi, forinden disse forslag går fra rigsdagen, har krav på at få klar besked om.

Jeg kan ikke se rettere, end at når

f. eks. den afgæede regering i sit supplement til nationalbudgettet peger på, at handelsunderskuddet vokser dag for dag, og man her stiller det op på den måde, at i indeværende år vil handelsunderskuddet nå en højde af 1 350 mill. kr., så er det givetvis en ting, der i allerhøjeste grad berører Danmarks økonomi, og det er igen resultatet af en forkert ført handelspolitik. På samme måde kan nævnes kronenedskæringens ulykkelige virkninger for Danmark, som udelukkende er resultat af, at man har bundet sig på hænder og fødder til Marshallpolitikken, og endelig, sidst men ikke mindst, er det de vanvittige oprustningsudgifter, som hver eneste dag kræver store millionbeløb.

Det er dette, som den danske befolkning skal til at begynde at udrede gennem de foreslåede skatter. Jeg siger udtrykkelig „begynde at udrede“, for også her synes jeg, at man i høj grad har vildledt den danske befolkning, når man siger, at med gennemførelsen af disse skattelove vil vi være på vej til at genskabe en sund økonomi i Danmark. Det kan ikke være rigtigt. Sålænge man ikke foretager skridt til at få omlagt vor handelspolitik, sålænge man ikke tager skridt til at frigøre Danmark for Atlantpolitikken, for oprustningens følger, sålænge vil vi fortsat være stedt i det økonomiske uføre, hvori vi befinder os i dag, og sålænge vil udgifterne fortsat hagle ned over skuldrene på den danske befolkning.

Når man ustandselig gennem lange tider har påpeget, at det var tvingende nødvendigt med en forbrugsindskrænkning, har man givetvis fra de ansvarlige politikere været klar over, at dette var en bitter pille for et flittigt folk som det danske at sluge; derfor har man forsøgt at besmykke denne forbrugsindskrænkning, og finansministeren nåede så vidt i radioens aktuelle kvarter for nogen tid tilbage, at han gjorde det til noget af en æressag at medvirke til købekraftens indskrænkning. En æressag! Jeg kan ikke se rettere, og enhver, der har den mindste føling med arbejderklassen her i landet, kan ikke se rettere, end at det er en hån overfor danske arbejdere at udtrykke sig på den måde.

Der kunne sikkert tales meget stærkt om situationen, som den er for danske arbejdere. Vi er jo så heldige her i denne forsamling at have et æret medlem, hr. Marius Sørensen, der langt bedre end jeg kan fortælle om, hvorledes situationen er i tusinder og atter tusinder af danske arbejdsmandshjem. Det ærede medlem vil